



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 54/2012
20.06.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.М., због кривичног дела примање мита у помагању из члана 179. став 1. у вези члана 24. Кривичног законика Савезне Републике Југославије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 346/12 од 08.06.2012. године, подигнутом против правноснажних решења Основног суда у Пријепољу Ик.бр.97/11 од 09.03.2012. године и Вишег суда у Ужицу Су VIII-57/12 од 26.03.2012. године, у седници већа одржаној у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а, дана 20.06.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 346/12 од 08.06.2012. године, као основан, па СЕ УКИДАЈУ правноснажна решења Основног суда у Пријепољу Ик.бр.97/11 од 09.03.2012. године и Вишег суда у Ужицу Су VIII-57/12 од 26.03.2012. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К.бр.40/10 од 29.10.2010. године (која је постала правноснажна 19.07.2011. године и извршна дана 29.09.2011. године), окривљени А.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела примање мита у помагању из чл.179. ст.1. у вези чл.24. Кривичног закона СР Југославије и осуђен на казну затвора у трајању од три месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору од 10.07.2001. године до 07.08.2001. године.

Окривљени је поднео молбу за одлагање извршења казне затвора по наведеној правноснажној пресуди Вишег суда у Ужицу, вршиоцу функције председника Основног суда у Пријепољу, који је молбу усвојио решењем Ик.бр.97/11 од 22.11.2011. године и почетак издржавања казне по наведеној пресуди одложио до 20.01.2012. године.

Дана 30.11.2011. године вршилац функције председника Вишег суда у Ужицу донео је решење Су VIII 228/11 којим је усвојен предлог осуђеног и одређено да се према осуђеном преостали део казне затвора у трајању од од три месеца на коју је осуђен наведеном пресудом Вишег суда у Ужицу, може извршити тако што осуђени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима предвиђеним чланом 174. ЗИКС-а.

Основни суд у Пријепољу дана 16.12.2011. године обавестио је Министарство правде-Управу за третман и алтернативне санкције да је пред Вишим судом у Ужицу правноснажно окончан предметни кривични поступак и достављени правноснажна пресуда и решење ради извршења казне затвора без напуштања просторија у којима осуђени станује.

Међутим, окривљени је вф председника Основног суда у Пријепољу пре почетка извршења наведене казна затвора поново поднео молбу за одлагање извршења казне.

Поводом наведене молбе окривљеног, вршилац функције председника Основног суда у Пријепољу решењем Ик.97/11 од 09.03.2012. године огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о овој

молби окривљеног, и одлучио да се по правноснажности тог решења молба достави Министарству правде-Управи за третман и алтернативне санкције, као надлежном органу за одлучивање.

Окривљени је изјавио жалбу против овог решења коју је вф председника Вишег суда у Ужицу решењем Су VIII-57/12 од 26.03.2012. године одбио као неосновану.

Против ових решења в.ф.председника Основног суда у Пријепољу и Вишег суда у Ужицу Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости због повреде одредаба кривичног поступка из члана 187. став 3. у вези члана 23. ЗКП, у вези члана 22. став 4. Закона о уређењу судова и члана 42 и 52. став 1. Закона о извршењу кривичних санкција, са предлогом да Врховни касациони суд уважењем захтева укине побијана решења.

Врховни касациони суд је у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а, одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој седници је размотрио списе предмета, са правноснажним решењима против којих је захтев за заштиту законитости подигнут, па је нашао:

Основано се захтевом за заштиту законитости истиче да су наведена решења Основног суда у Пријепољу и Вишег суда у Ужицу донета уз учињене повреде закона- члана 23. ЗКП у вези члана 22. став 4. Закона о уређењу судова и члана 42. и 52. став 1. ЗИКС-а.

Наиме, као што је напред наведено, Основни суд у Пријепољу је у образложењу решења којим се огласио стварно ненадлежним за одлучивање о молби осуђеног А.М. за одлагање извршења казне затвора која се има извршити тако што исти не сме напуштати просторије у којима станује, навео да је у конкретном случају о молби осуђеног за одлагање извршења казне затвора надлежан да одлучује директор Управе надлежне за третман и алтернативне санкције, а не суд, позивајући се на одредбе чл.174а, 174б,174в и 174г ЗИКС-а. Ове разлоге прихватио је и другостепени суд одлучујући о жалби окривљеног изјављеној против првостепеног решења.

Врховни касациони суд налази да је правно становиште изнето у наведеним решењима погрешно.

Наиме, одредбом члана 23. ЗКП, прописано је да судови суде у границама своје стварне надлежности одређене законом, а према члану 22. став 4. Закона о уређењу судова основни суд, поред надлежности предвиђених у осталим ставовима тог члана, врши друге послове одређене законом.

Закон о извршењу кривичних санкција прописује поступак упућивања на издржавање казне, па члан 42. одређује да је за упућивање осуђеног на издржавање казне затвора надлежан основни суд према пребивалишту, односно боравишту осуђеног у време када одлука којом је казна изречена постала правноснажна.

Такође, Закон о извршењу кривичних санкција регулише одлагање извршења казне затвора, па члан 52. став 1. ЗИКС-а одређује функционалну надлежност председника основног суда за одлучивање о одлагању извршења казне решењем у року од три дана од дана пријема молбе.

Дакле, наведене одредбе прописују стварну, месну и функционалну надлежност за извршење и одлагање извршења казне затвора и полазећи од њих, у конкретном случају председник Основног суда у Пријепољу, био је надлежан за одлучивање о молби осуђеног за одлагање извршења казне затвора. Без утицаја на овакав закључак је чињеница да је у питању одлагање извршења казне затвора без напуштања просторије у којима осуђени станује, јер се ради само о једном начину извршења казне затвора. Одредбе члана 174а, 174б, 174в и 174г ЗИКС-а, на које се позива првостепени суд у образложењу решења, не прописују надлежност директора Управе надлежне за третман и алтернативне санкције за одлучивање о одлагању извршења овакве казне затвора, већ одређују његова овлашћења у погледу праћења програма извршења казне затвора и одлучивања о дозволи напуштања просторија у којима осуђени станује.

С тога је првостепени суд, налазећи да није стварно надлежан за одлучивање о молби

осуђеног за одлагање извршења казне затвора, на штету окривљеног повредио закон и то одредбе члана 23. ЗКП у вези члана 22. став 4. Закона о уређењу судова и чланова 42. и 52. став 1. Закона о извршењу кривичних санкција. Другостепени суд одлучујући о жалби окривљеног није отклонио наведене повреде закона, па је и тај суд учинио исте повреде закона на штету окривљеног.

Врховни касациони суд је нашао да Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости неосновано указује да су наведена решења донета и уз повреду одредаба кривичног поступка из члана 187. став 3. ЗКП, јер су списи предмета са правноснажном пресудом и потврдом о извршности правилно достављени Основном суду у Пријепољу као стварно и месно надлежном суду за извршење наведене казне затвора.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је уважењем захтева за заштиту законитости уклонио из правног саобраћаја незаконите одлуке тако што је укинуо наведена решења без враћања списка предмета првостепеном суду на поновно одлучивање, јер је вршилац функције председника Основног суда у Пријепољу, у међувремену, пре него што је одлучено о предметном захтеву за заштиту законитости и списи достављени овом суду, донео решење Ик.бр.97/11 од 28.05.2012. године, којом је одлучио о молби осуђеног за одлагање почетка издржавања наведене казне затвора.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 425. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа-судија

Весна Веселиновић, с.р.

Бата Цветковић, с.р.